

LBRIS

We know
books

**ALICE
FEENEY**

**DEFECTE
PERFECTE**

Traducere din engleză de
Laura Ciobanu

**STORIA
BOOKS**

O CĂSNICIE FERICITĂ

Dacă n-avem nevoie decât de dragoste, de ce ne dorim întotdeauna mai mult?

O sun. Din nou. În cele din urmă răspunde:

— Sunt pe drum, aproape am ajuns! spune soția mea încă dinainte s-o întreb.

Aud că este în mașină, așa că într-adevăr se îndreaptă către casă, dar „aproape am ajuns” sună ca o minciună. Zilele astea are obiceiul să cosmetizeze adevărul ca să-l facă mai plăcut.

— Ai promis c-o să fii aici, îi zic cu o voce care sună ca a unui copil bosumflat, nu ca a unui adult. E important pentru mine.

— Știu, știu, îmi pare rău! Ajung repede, pe cuvânt! Am luat pește cu cartofi prăjiți!

Cu pește și cartofi prăjiți am sărbătorit aproape fiecare moment important din viața noastră. Asta am mâncat la prima noastră întâlnire, când ne-am logodit, când mi-am găsit un agent literar și când am cumpărat casa visurilor noastre. Sunt îndrăgostit de căsuța asta veche, cu acoperiș de stuf, de pe coasta sudică. Se află la circa o oră de Londra, dar la un milion de mile de oraș. În prezent, singurii noștri vecini sunt oile. În seara asta speram că vom sărbători cu pește și cartofi prăjiți intrarea primului meu roman pe lista de bestsellere a *New York Times*, adăugându-le o sticlă de

șampanie pe care o păstrez de cinci ani. Editoarea mea din America a spus că mă va suna dacă va avea vești bune, dar este aproape 21:00 (16:00 în New York) și încă n-a luat legătura cu mine. Nici ea, nici altcineva.

— Ai vreo veste? mă întreabă Abby.

O aud pornind ștergătoarele și îmi imaginez ploaia siroind pe parbriz ca lacrimile.

— Încă nu.

— Păi, închide telefonul, că altfel nu vor putea să dea de tine, zice ea și întrerupe conversația.

Abby ar trebui să fie alături de mine când voi primi apelul, dar întârzie. Din nou. Îi place meseria ei: aceea de jurnalistă de investigații care găsește povești bune despre oameni răi. În principal, bărbați răi. Întreaga viață a soției mele a fost guvernată de busola ei morală și de dorința insatiabilă de a da în vileag ticăloșiile, dar eu unul mă tem să nu supere pe cine nu trebuie. Abby a început să primească amenințări anonime la ziarul la care lucrează. A devenit atât de paranoică, încât s-a apucat să înregistreze toate apelurile pe care le primește, dar refuză să se dea bătută.

Soția mea spune povești care contează, în încercarea de a salva lumea de ea însăși.

Eu spun poveștile care contează pentru mine.

Cărțile mele au fost dintotdeauna ascunzătoarea mea launtrică atunci când lumea reală devenea prea zgomotoasă.

Căsătoria este alcătuită dintr-un milion de momente frumoase și urâte, întrețesute laolaltă în tapiseria comună a amintirilor, dar percepute și rememorate cu mici deosebiri, ca și cum doi oameni ar privi același tablou din unghiuri diferite. Când eram mai tânăr, nu credeam în dragoste. În casa noastră nu era suficientă dragoste ca să ajungă la toată lumea, așa că mi-am petrecut copilăria refugiindu-mă în cărți și visând să scriu și eu unele. Judecând după relația

părinților mei, *căsnicie fericită* era un oximoron, așa că nici în căsătorie nu credeam. Până când am cunoscut-o pe Abby. Ea a schimbat felul în care privesc lumea și m-a făcut să-mi modific și părerea despre dragoste. M-a făcut să simt lucruri pe care nu știam că le pot simți și n-aș mai putea iubi pe nimeni așa cum îmi iubesc soția.

La începutul relației noastre, nu ne puteam lua mâinile unul de pe celălalt. Dacă închid ochii și mă concentrez, încă îmi mai amintesc cum a fost prima dată când m-a lăsat s-o ating. Fața ei perfectă, moliciunea pielii ei, parfumul floral delicat al părului ei negru și lucios, gustul gurii ei, icnetul ei când am pătruns-o. Stăteam treji toată noaptea, uneori doar ca să discutăm, să ne spunem unul altuia povestea vieții noastre. Nu-i ușor să menții scânteia aprinsă când ești căsătorit de atâta vreme ca noi. Încerc, dar prioritățile se schimbă pe măsură ce îmbătrânești. Cel puțin așa cred. Ale mele s-au schimbat. Ceea ce avem acum este tot ce mi-am dorit vreodată.

Columbo intră în cameră dând din coadă de parcă nu m-ar fi văzut de mai multe zile, deși n-au trecut nici cinci minute de când a ațipit în bucătărie. Se oprește lângă mine și se uită la telefonul din mâna mea, de parcă și el l-ar aștepta să sune. Îi prefer pe câini oamenilor. Câinii sunt fideli. Soția mea mi l-a cumpărat pe Columbo când era pui, ca să-mi facă o surpriză. A spus că, după părerea ei, am nevoie de tovarășie și de atunci suntem inseparabili. Abby își face griji că îmi petrec prea mult timp singur și nu pare să înțeleagă că prefer singurătatea. Am nevoie de liniște ca să scriu și când nu pot să scriu mi se pare că nu pot să respir. În plus, am personajele mele care să-mi țină de urât și le prefer și pe ele oamenilor reali. Personajele mele nu mint – sau cel puțin nu mă mint pe mine –, dar până s-o cunosc pe Abby nu am putut să am încredere în nimeni. Oamenii arareori fac ceea ce promit

sau ceea ce ar trebui. Unicul lucru care nu-mi place la viața mea solitară este timpul pe care sunt nevoit să-l petrec cu mine însumi.

Drumul meu către statutul de autor de bestsellere a fost unul cu hopuri, ca să folosesc un eufemism. Sunt povestea de succes instantaneu la care s-a muncit zece ani și multă vreme m-am simțit ca un figurant în propria mea viață. Au fost ani de obscuritate, cronici mizerabile, vânzări dezamăgitoare și abandonuri din partea mai multor edituri. Era cât pe ce să renunț, dar mi-am cunoscut soția și ea m-a prezentat agentei literare a visurilor mele. După asta totul s-a schimbat, așa că s-ar putea zice că ei îi datorez totul. Scrisul este singurul lucru care mă face cu adevărat fericit. Știi că meseria lui Abby este importantă și că eu sunt numai un ins care născoceste povești ca să aibă din ce trăi, dar mi-am dorit foarte tare să fie alături de mine în seara asta. Dacă romanul meu cel mai recent devine bestseller *New York Times*, poate că va fi din nou mândră de mine. Poate că mă va privi așa cum o făcea pe vremuri.

Mobilul îmi sună și pe ecran apare numele editoarei mele.

Îmi tremură degetele în timp ce accept apelul.

— Grady, eu sunt! spune Elizabeth pe un ton neutru, care nu mă ajută să ghicesc dacă veștile sunt bune sau nu. Suntem toți aici, întreaga echipă editorială. Kitty este și ea cu noi.

— Bună, Grady!

Bucuria din vocea agentei mele pune capăt suspansului și, spre surprinderea mea, încep să plâng. Lacrimi mari îmi șiroiesc pe obraji și mă bucur că nu mă vede nimeni, cu excepția unui labrador negru. Câinele își ridică privirea spre mine ca și cum ar fi îngrijorat.

Editoarea mea continuă și de data asta nu-și mai poate ascunde încântarea:

— După cum știi, s-a făcut foarte mult caz de cartea asta și suntem cu toții foarte mulțumiți că am lucrat la ea. Te iubim și îți iubim și cărțile, de aceea e și mai minunat să te anunț căăă... ești pe lista de bestsellere a *New York Times*!

La celălalt capăt răsună urale și exclamații. Mie îmi cedează genunchii și mă pomenesc că mă las în jos, până ajung să stau pe podea cu picioarele încrucișate, precum copilul care a visat să fie scriitor cu atât de mulți ani în urmă. Columbo dă din coadă și mă linge pe față și, deși îi sunt recunoscător pentru afecțiunea lui necondiționată, mi-aș dori ca soția mea să fie aici. Succesul meu încă mi se pare ireal și în clipa asta nu-mi recunosc propria viață. Pare prea bună ca să fie reală. Ceea ce mă face să mă tem că poate nu este.

— E adevărat? șoptesc.

— Da! țipă agenta mea.

— Nu-mi vine să cred! exclam, nereușind să-mi ascund tremurul vocii. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Înseamnă atât de mult pentru mine și...

Nu mai pot să vorbesc. Sunt copleșit de recunoștință și de uimire.

— Grady, mai ești acolo? întreabă agenta mea.

— Da. Sunt pur și simplu..., încep eu și îmi ia un timp până să găsesc cuvântul potrivit. *Fericit*, zic în cele din urmă, testând această emoție care nu-mi e familiară, ca să văd dacă se potrivește.

Cred că m-aș putea obișnui cu ea.

— Vă mulțumesc! Tuturor! Sunt copleșit și nespus de recunoscător.

Cred că asta s-ar putea să fie cea mai frumoasă zi din viața mea și voiam s-o împărtășesc cu ea.

Dar suntem numai eu și câinele, iar el deja a adormit la loc.

Mă străduiesc să le mulțumesc așa cum merită tuturor celor care au făcut posibil acest vis: agenta mea genială,

editoarea mea minunată, echipa fantastică de la vânzări și marketing. Apoi apelul pe care l-am așteptat de o viață se încheie și brusc se face liniște. Prea liniște. Sunt din nou singur. Îmi torn puțin whisky din cel de calitate și stau în tăcere, lăsându-mi mintea să se deprindă cu vestea. Vreau să prețuiesc acest moment deosebit și să îl prelungesc cât pot. După ce îmi recapăt calmul, îmi sun soția. Vreau să-i fac o surpriză. Îmi închipui mobilul lui Abby fixat pe bordul mașinii ei, afișându-i înaintarea pe o hartă, ca de obicei. Abia apuc să sun, că și răspunde.

— Ei? mă întreabă cu o voce în care se simte nerăbdarea și-mi doresc să-i pot vedea fața.

— Stai de vorbă cu autorul unui bestseller *New York Times*.

Ea țipă:

— Vai, Doamne! Știam eu! Sunt așa mândră de tine!

Aud emoția sinceră din vocea ei și cred că soția mea, care nu plânge niciodată, s-ar putea să plângă acum.

— Te iubesc! zice ea.

Nu-mi amintesc când ne-am spus ultima dată că ne iubim. Cândva ne-o spuneam în fiecare zi. Îmi place sunetul cuvintelor ei și felul în care mă simt la auzul lor. Ca atunci când nimerești la radio un cântec vechi pe care nu l-ai mai ascultat demult, unul care-ți plăcea cândva.

— Aproape am ajuns acasă, zice ea, întrerupându-mi șirul gândurilor nostalgice. Scoate șampania și...

Aud scrâșnetul frânelor și se face liniște.

— Ce s-a întâmplat? o întreb. E totu-n regulă? Mă auzi?

Tăcerea se prelungește, apoi aud din nou vocea ei:

— Eu sunt teafără, dar... o femeie zace în mijlocul drumului.

— Ce?! Ai lovit-o?

— Nu! Sigur că nu. Era deja aici, de aia am oprit, zice Abby.

— Unde ești acum?

— Pe șoseaua de pe coastă. O să cobor să văd dacă...

— Nu! strig eu.

— Cum adică nu? Nu pot s-o las să zacă în drum, poate-i rănită!

— Atunci sună la poliție! Aproape ai ajuns acasă. Nu coborî din mașină!

— Dacă-ți faci griji că se răcește peștele cu cartofi prăjiți...

— Pentru *tine*-mi fac griji!

Ea oftează și aud clinchetul stins al centurii de siguranță desfăcute.

— Cred c-ai citit prea multe cărți de Stephen King...

Iar eu cred că a face ce-i corect nu este întotdeauna cel mai corect lucru.

— Te rog, nu coborî din mașină! îi zic.

— Și dacă eu aș fi aia care zace în mijlocul șoselei? N-ai vrea să fie cineva care să oprească și să mă ajute?

— Stai, nu închide!

— Bine, dacă așa te mai liniștești!

Niciodată n-am reușit s-o fac pe soția mea să se răzgândească, în nicio privință. Cu cât insiști mai mult să nu faci un lucru, cu atât este mai hotărâtă să-l facă. Abby deschide ușa mașinii.

— Te iubesc! repetă ea.

Până să mă gândesc să-i spun că și eu o iubesc e prea târziu. Probabil și-a lăsat telefonul prins de bordul mașinii, căci nu aud decât sunetul pașilor ei care se îndepărtează.

Trece un minut, apoi altul.

Aud în continuare ticăitul indicatorului și al ștergătoarelor de parbriz.

Cinci minute mai târziu, apelul tot nu s-a încheiat, dar nu o aud pe Abby.

Ați știut vreodată că se va petrece ceva cumplit înainte ca lucrul acela să se petreacă?

Sau ați fost copleșit de spaima inexplicabilă că persoana iubită este în pericol?

Am început să umblu de colo-colo cu telefonul lipit de ureche.

— Mă auzi? întreb, dar ea nu răspunde.

Apoi aud din nou zgomotul unor pași.

Judecând după sunete, Abby pare să fi revenit în mașină, dar tot nu răspunde.

Singurul lucru pe care-l aud este răsuflarea cuiva.

Nu sună ca a soției mele.

Cu câteva minute în urmă eram mai fericit decât ori-când. Acum sunt paralizat de frică.

Asta este cea mai urâtă zi frumoasă din viața mea.

Cunosc porțiunea de drum pe care se află ea. Duce drept pe coastă și nu este departe de locuința noastră. Cea mai apropiată clădire se află la mai bine de un kilometru distanță. Prin preajmă nu există nicio persoană pe care să o sun și căreia să-i cer ajutorul. Întâi merg. Apoi încep să alerg. Încă mai țin telefonul la ureche și continui să o strig, deși gâfâi. Ea nu răspunde.

Noaptea este prea întunecată, prea rece, prea umedă. Aici la țară nu există iluminat stradal, ci numai umbre. Nu văd decât cerul de culoarea antracitului, presărat cu stele, conturul ogoarelor de pe o parte a drumului și marea poleită de lumina lunii de pe cealaltă parte. Nu aud decât valurile care se izbesc de faleză și răsuflarea mea chinuită. Îi zăresc mașina parcată pe marginea drumului și încetinesc, examinând scena. Farurile sunt încă aprinse, stopurile clipesc și portiera șoferului este deschisă.

Dar Abby nu e aici.

Nici pe șosea nu se vede zăcând vreo persoană. Nu se vede niciun semn de viață nicăieri.

Mă răsucesc și scrutez pe întuneric șoseaua goală și spînările dealurilor. Îi strig numele și îmi aud vocea ieșind din telefonul fixat pe bordul mașinii. Ea este încă în contact cu mine. Numai că nu e. Peștele cu cartofi prăjiți se află pe locul de lângă șofer, împreună cu geanta lui Abby. Mă uit în ea, dar nu pare să se fi furat nimic. Singurul lucru nefamiliar din mașină este o cutie albă de cadouri. Deschid capacul și văd o păpușă veche cu un aspect sinistru, cu părul negru și lucios, îmbrăcată într-o haină roșie. Ochii ei de sticlă, mari și albaștri, par să mă privească, iar gura i-a fost cusută.

Mă uit din nou în jur, dar totul este neclintit, tăcut și întunecat.

— Unde ești? urlu.

Dar Abby nu răspunde.

Soția mea a dispărut.